

אוסף סיפורים שעב

מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך שמואל אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

איסור יציאה מהארץ (גליון השגחה פרטית)

אני גר במודיעין עילית. סבי שמתגורר בארצות הברית יצא מרומניה לפני עשרות שנים, והוא סיפר לי מעשה מופלא.

ברומניה שתחת השלטון הקומוניסטי הידוע לשמצה, גר יהודי ששמו ר' משה. ידוע שלפי כללי המשטר הקומוניסטי, אנשים לא ממש יכלו להתקיים. ההגבלות על אפשרויות הפרנסה היו פשוט בלתי נסבלות, וכמו

רבים וטובים שלח ר' משה את ידו במלאכה שאינה חוקית. בשלב מסוים עלו על כך השלטונות, ור' משה הבין שאם חייו יקרים לו, עליו לברוח ולהסתתר. התחבא ר' משה בדירת מסתור, ומפעם לפעם החליף את מקום

מחבואו. כך עברה עליו תקופה ארוכה, עד שביום מן הימים קיבל הודעה שהגיע לביתו מכתב, המאשר את בקשתו לקבלת אשרת יציאה מרומניה.

ר' משה התכבד בזאת להגיע למשרד הפנים, ולסדר את הניירת. ברגע הראשון שמח ר' משה, אך ברגע השני החל לחשוש שמא מדובר במלכודת. מי יודע, אולי קוראים לו כדי להניח אזיקים על ידיו ולהשליך אותו לכלא. הוא לא ידע להשית עצות בנפשו. כמה אפשר לברוח ולהתחבא, כשהוא מנותק ממשפחתו ונרדף על ידי השלטון?

בצר לו, החליט ללכת אל האדמו"ר מסקולען. ביתו של הרבי היה תלפיות לכל היהודים באזור, קרן אורה בתוך החשכה הקומוניסטית הנוראה. הרבי שמסר את נפשו למען כלל ישראל, בוודאי יוכל לתת לו

עצה טובה ולמשוך לו ישועה ממרום. בא ר' משה לפני הרבי וסיפר לו את כל הקורות אותו. ענה לו הרבי: "אני לא יודע מה לענות לך. זאת שאלה קשה מאד". למשמע התשובה בכה ר' משה ואמר, "רבי, חוס על נפשי, אני בצרה גדולה. מה אעשה?"

אמר לו הרבי: "אתה מבין בעצמך, שבדרך הטבע אין לך שום דרך להימלט. רק אם תאמין באמונה שלמה שרק הבורא יתברך יכול להציל אותך, ויהיה לך בטחון גמור שה' יעזור לך, תבוא הישועה."

אמר ר' משה, "אני מאמין באמונה שלמה!"

השיב לו הרבי: "לא מספיק לומר את זה. צריך להאמין באמת, בפנימיות הלב, ולשם כך הבה ונלמד ענייני בטחון". שעה ארוכה ישב הרבי עם ר' משה ודיבר אתו מענייני אמונה ובטחון. בסוף אתה שעה אמר לו הרבי, "לך לשלום, ומחר בוא ונעסוק שוב בסוגיה."

במשך כמה ימים ישב ר' משה אצל הרבי לשעה של לימוד וחיזוק. הרבי הרעיף עליו טללי תחייה וחיזק אותו, עד שליבו היה שלם ובטוח שבאמת אין עוד מלבדו. הנהגה זו הייתה לפלא עצום, כי הרבי הרי היה עסוק עם ענייני הכלל במשך כל היום והלילה, ועם כל זה הוא מצא זמן לשבת עם יהודי וללמוד אתו ענייני אמונה. לא רק זה, אלא שר' משה היה מבוקש על ידי השלטונות, ואם היו מוצאים אותו אצל הרבי, הם היו אוסרים גם אותו. הרבי למד עם ר' משה מתוך סיכון עצמי ובמסירות נפש ממש.

בסיומה של 'תקופת ההכשרה' אמר לו הרבי, "עכשיו אתה יכול לנסוע, וה' יהיה בעזרך". הנוהל היה, שמי שמקבל אישור שנשלח אליו בדואר, מגיע לנמל ביום המיועד להפלגה, ושם הוא מחכה שיקראו בשמו. ברגע שהוא מקבל את הניירות המתאימים, הוא יכול

לעלות לאנייה. ר' משה ובני משפחתו ארזו את כל החפצים שלהם ויצאו לנמל. הם ישבו באולם הנוסעים וחיכו שיקראו בשמם. ישבו וישבו, ושמעו את שמותיהם של המאושרים אשר קבלו ניירות ואצו לאנייה. עברו שעה ועוד אחת, האולם הלך והתרוקן, בני ביתו של ר' משה היה לחוצים מאד, ורק הוא רגוע. ה' מנהל את העולם. הכול לטובה, אין עוד מלבדו.

האולם התרוקן לגמרי, האנייה עומדת להפליג ממש בדקות אלו, והנה נכנס קצין בכיר לתוך האולם ושואל את ר' משה: "מה אתם עושים כאן?" ר' משה אומר שהוא בא לקבל אשרת יציאה, כפי שהזמינו אותו. הקצין שואל עוד כמה שאלות, ובסיומן הוא נותן לו כמה ניירות. ר' משה נרגש ממש, הוא ובני ביתו רצים בבהילות לאנייה, וברגע האחרון מספיקים לעלות עליה. הם זוכים לעלות לארץ ישראל ולהשתקע בה, ולגדל דורות ישרים.

מספר היהודי ממודיעין עילית: סבא שלי הוא ידיד של ר' משה מאותם ימים. באחת הפעמים שהוא הגיע לארץ, הוא ביקר בביתו של ידידו ר' משה. הם העלו זיכרונות, ואז אמר לו ר' משה, "בוא תראה דבר מעניין."

הוא הוציא למול עיניו את הניירות שקיבל מהקצין הרומני, ואמר לו: "אחרי כמה ימים באנייה, עניין אותי לראות מה כתוב בניירות שקיבלתי. תראה, תראה מה כתוב פה!" הסבא הסתכל ב'אשרת היציאה', ומול עיניו הנדהמות הזדקרה חותמת אדומה ובולטת לצד הוראה ברורה, כי על אדם זה חל איסור יציאה מהארץ!!! את הניירות האלו הוא הראה לשומרים. עם זה הוא יצא מגבולות המדינה שכל כך 'שמרה' עליו, וכך הוא בנה את חייו כאן, בארץ הקודש. איך קרה דבר כזה? זאת לא שאלה, הוא הרי למד את סוגית הביטחון עם הרבי מסקולען זי"ע...

הכנסת אורחים III (האמנתי ואזמרה)

זוג חרדי שוכר מלון אי שם בהרי האלפים. הם עורכים נופש למשפחות שבאות לנפוש, הסיפור הזה נוגע לבנם שגמר ישיבה קטנה ונפש איתם.

באחד הלילות מספרת האישה, הגיעו למלון זוג שנראו משום מה מוזרים, 'בדקנו ברשימת ההזמנות ולא מצאנו את שמם, הרגשנו שזוג כזה לא יוסיף לנו יוקרה. אם לדבר בלשון המעטה. היה ממש 'לא נעים' להיות בחברתם. התגובה הראשונה שלנו הייתה: לשלם למונית ולשלוח אותם בחזרה, אבל זאת הייתה שעת לילה, והרי הם יהודים שהגיעו בטיסה מישראל. קודם כל, ניתן להם ארוחת ערב, ואחר כך נשלח אותם, אמרנו. הם נכנסו לחדר האוכל. וכולם הסתכלו עלינו. מה נאמר? היה לנו צער גדול. מאוד לא נעים.

התחלנו לחשוב מה לעשות. אולי נחפש מלון קרוב ונשלח אותם אליו? ישבנו וחשבנו על פתרון.. ואז הבן אמר 'אימא, תראו הם כל כך מסכנים. מה אכפת לכם? תנו להם חדר

לפחות ללילה. הרי יש לנו חדר פנוי. הוא הפציר. 'אבל אורחים כאלו עלולים להזיק לנו, ובוודאי לשמנו הטוב.' 'אני מתחנן', אמר הבן. לא יכול לחשוב על זה שתשלחו מכאן יהודים החוצה בבושת פנים. בבקשה, בבקשה! 'נו טוב בסדר', אמר בעלי. ניתן להם חדר ללילה'.

אכלו וקיבלו חדר, לפי התוכנית בזה היה אמור להסתיים האירוח שלהם. למחרת תכננו להגיש להם ארוחת בוקר בנפרד אבל הבן לא יכל לשאת את הרעיון הזה, זה יבייש אותם, אמר 'גם הם ילדים של ה'! מה יקרה אם הם ישבו ויאכלו בשקט? בבקשה! שוב 'בבקשה' כזה... הם הגיעו לחדר האוכל הכללי. הם הרגישו במבטים התמהים של האורחים או לא, לא ידענו. לפי התוכנית שלנו הם יאכלו ויעזבו. אבל לא כך חשב הבן שלנו. 'אימא, הקב"ה שלח אותם אלינו. תשאירו אותם! איך נוכל להתעלל בילדיו של ה' ? אני מתחנן, אני מתחנן! הבן ניגש לבעלי ואמר לו: אבא, זה ניסיון, בא נקיים את המצווה הזו עד הסוף! הבן כל כך מתחנן, אמרתי לבעלי, התסכים שנשאיר אותם כאן? הבעל הסכים.

ניגשתי לאישה ואמרתי לה שמבחינתנו אתם יכולים להישאר. תבינו, זה זוג שההופעה שלהם הייתה, איך לומר, לא נעימה. הזוג נשאר כמו שאר אורחי אתר הנופש. בינתיים התארגן טיול, היה ברור לי שלטיול אינם יכולים להצטרף. הבעל בקושי הולך! אבל שוב הבן התערב. שגם הם ייסעו! שלחתי אישה שהתבקשה להיצמד לבני הזוג לעזור להם להסתדר במהלך הטיול. 'אתם תראו' הבטיח לנו הבן. תראו שתהיה סייעתא דשמיא בזכות המצווה הזאת. הוא לא ידע כמה הוא צדק.

בהמשך הנופש, קרתה לבננו תאונה נוראה. הוא נפל מאופנים וקיבל מכה מאוד קשה. למעשה, שבר את החוליה השנייה בצוואר. מהרנו להגיע לבית החולים, שם איבד את ההכרה, לא העלינו בדעתנו שנפילה מאופנים כל כך קריטית. רק כשבעלי הגיע לבית החולים ומצא שהבן נמצא בטיפול נמרץ, התחלנו להבין שהפציעה אינה פשוטה בכלל. לא הרשו לנו לגשת אליו, לי לא הייתה ברירה, הייתי חייבת להיות באתר. ובעלי נשאר עם הבן. בלילה הראשון אמרו הרופאים לבעלי: 'בא, תיכנס אליו, תשב אתו קצת. לא תהיינה לך הזדמנויות כאלו בעתיד', במילים אחרות: 'תיפרד ממנו'. המסר היה מקפיא.

באתר נישאו תפילות וכמובן גם אנחנו והרבה פרקי תהילים נאמרו לרפואת הבן. ההרגשה הייתה כל כך מרוממת שאי אפשר היה לתאר אותה, והנה למרבה ההפתעה הבן חזר להכרה, דיבר ומה שמדהים היה שהוא לא חש בשום כאב. כאילו נפל נפילה קלה, הבן קם מהמיטה והתהלך כאחד האדם. הרופאים היו מבולבלים. עשו לו כמובן סי. טי. ראש. שלישי מהראש היה מוצף בדם. במצב כזה מנתחים, אם בכלל עושים משהו, אבל הסי, טי לחוד והחולה לחוד. הוא לא תפקד כמצופה... הרגיש טוב, לא איבד זיכרון המחשבה והדיבור היו צלולים. הרופאים לא הבינו מה קרה שם. לפי הבדיקות, לפי האבחון, שבר כזה גורם לכאבי תופת. אך זה שהוא פשוט נראה בסדר, כרגיל?! יצאנו עם

בן בריא מבית החולים. נכון שצווארו בינתיים היה מקובע, אבל זה הכל. אנחנו לא יכולים להבין את המקרה הזה, חזרו הרופאים ואמרו, אבל אנחנו הבנו. זו זכות הצדקה והכנסת אורחים שעמדה לילד שלנו שביקש והתחנן עבור הזוג המוזר. מקרה - לא היה כאן. רק השגחה פרטית. ראינו כאן את יד השם הטובה. כה עמוקה הרגשת התודה שאנחנו חייבים לאבינו שבשמים... אין גבול'.

אנחנו מאושרים על שעמדנו בניסיון לא קל'. אומרת האם. האמת היא שהניסיון שבו הם עמדו הינו רחב מכפי שנכתב. לא את כל הפרטים הותר לכתוב, אבל המסר הוא חד וברור.

המברִיח (אספקלריא המאירה)

ידוע ומפורסם פרשת השתלשלות מאסרו של הרה"ק רבי ישראל מרוז'ין זי"ע. היה זה בתקופת שיא פריחת מלכות רוז'ין, מאות ואלפים באו לחלות את פני הרוז'ינר, אדמור"ם וגדולי הרבנים הגיעו לבקר בהיכלו. וישמו נישא בסילודין בכל קהילות הקודש. והנה קמה חבורת משכילים ואנשי בליעל, שעניניהם היה צרה בהתפתחות והרחבת גבולות הקדושה, בהרמת קרן החסידות. וגמרו אומר, לחפש את כל הדרכים העקלקלות כדי להרוס ולמוטט ח"ו את החסידות המעטירה, ובעיקר לירות חיצים להעכיר את שמו הטוב והקדוש של הרה"ק מרוז'ין.

אנשי בליעל הללו שלחו את חרצובות לשונם, בהלשנות חמורות בפני הצאר בפטרבורג, כאלו הרוז'ינר מכין עצמו, להכתירו כמלך ישראל. והרי זו אשמה חמורה ביותר, כאלו חותר נגד המלכות.

להוכיח את אמינות דבריהם, שלחו העתק מכתב ששלח אחד מהחסידים למורו ורבו הרוז'ינר, בדברי הפתיחה היה כתוב: "שתבח שמך לעד מלכנו". כמו"כ הלשינו עליו שהוא אוסף כספים מקופות רמבה"נ, ושולח את הכספים לארץ ישראל דרך טורקיא כדי לבסס את מלכותו...

לאחר ההלשנה הכבדה, אסרו את הרוז'ינר, למעלה משנתיים ימים ישב בבית המאסר בקייב. לאחר שיצא לחפשי וטרם הספיק לאזור כוחות רעננים מרוב הייסורים שעברו עליו, והנה התקבלה ידיעה סודית, שאנשי הצאר הרוסי עומדים שוב להכניסו תחת סורג וברית. בהתייעצות עם אנ"ש ומקורביו, הוחלט תיכף ומיד להעביר את הרוז'ינר למדינת רומניה – מולדבה. לאחר תקופה קצרה הגיעה הידיעה לפטרבורג, שהרבי מרוז'ין הבריח את הגבול הרוסי והגיע לרומניה. מיד הגישו בקשת הסגרה ממדינת רומניה, להעביר לידם חזרה את הרבי. על ראשו של הצדיק ריחפה סכנה גדולה, כאשר אשמות כבדות מוטלות עליו, ואנשי הצאר זממו לשלחו לשנים רבות לארץ גזירה. מקורביו הרבי אנשי שררה ועסקני ציבור התאספו יחד, כדי לטקס עצה נגד הסכנה המרחפת על ראש הצדיק. והוחלט להבריחו במהירות למדינת עסטרייך, אמנם נתקלו בקשיים, איך אפשר להבריחו ללא מסמכים ואשרת כניסה לעסטרייך.

בצר להם, פנו בבקשה ועזרה ממבריה יהודי מנוסה, בשם נתן שמעון קליגונפר, וביקשו מאותו מבריה להירתם לפעולת הצלת הרבי בדחיפות. כשנתן שמעון שמע שהמדובר הוא על הרבי ישראל מרוז'ין, התלהב מאוד, ותיכף הביע הסכמתו ורצונו להושיט יד ועזרה. ובאמת תוך מספר ימים נכנס לפעולת ההצלה, ובניסיונו הרב שהיו נהירין לו כל שבילין והדרכים המפותלות בין הרים והגבעות של רומניה. נתן שמעון העמיס את הרבי על כתפיו הרחבות, וכך עבר עם הרבי וחצה את הנהר החוצה בין מדינת רומניה למדינת עסטרייך, והביאו לחוף מבטחים, בעיירה הסמוכה לגבול "קאמפלינג". שם שימש כרב העיירה, הרה"צ רבי מרדכי גרוסמן זצ"ל, ושם עשה הרה"ק מרוז'ין השבת הראשונה.

מה היתה הסיבה, שהמבריה נתן שמעון כה התלהב, ומיד היה מוכן לסכן את עצמו ולהיכנס לפעולת ההצלה של הרבי מרוז'ין? התשובה היא, במעשה פלא שהתרחש כמה שנים לפני זה. ומעשה שהיה כך: מיודענו נתן שמעון, במקורו גדל בבית של תורה והתחנך על מבועי החסידות, זכה להקים את ביתו, עם אישה צדקנית חדורת אמונת צדיקים וחכמים. בחיפוש אחר פרנסה התחבר לחבורת מבריהי גבולות, ומעסק זה עשה חייל, על כל סחורה שהצליח להבריה למדינה הקרובה קיבל אחוזים גבוהים, ותוך תקופה קצרה התעשר מאוד.

התחברותו לחבורת האנשים – שרובם היו פורקי עול, הייתה לו לרועץ, כאשר למד ממעשיהם הרעים, ולאט נסחף יותר, וכך ירד מדחי אל דחי. אשתו הייתה אישה כשרה ויראת שמים, עברו כמה שנים ועדיין לא נושעו בילדים. האישה קמה ונסעה להרה"ק רבי מאיר מפרימשלאן זי"ע, לבקש את ברכת הצדיק להוושע בזרע של קיימא. הרבי פנה אל האישה ואמר לה: שתואיל לומר לבעלה, שבפעם הבאה יצטרף אליה לנסיעה, ויבואו יחד לפרימשלאן. נתן שמעון שכבר היה רחוק מאוד, הגיב בזלזול על בקשת אשתו להצטרף לנסיעה להרבי.

פ"א כשהגיעה האישה למעונו של רבי מאיר מפרימשלאן, פרצה בבכי תמרורים ושפכה את שיח לבה עד מתי... ומה אשמתה שבעלה אינו מוכן בשום אופן לבוא להרבי. אמר לה הרבי: תאמרי לבעלך – נתן שמעון שיבוא לכאן, ואם ימאן ויסרב לשמוע לבקשתך, תאמרי לו: מאיר'ל רואה ויודע, שנתן שמעון עבר עבירה חמורה ביום ל"ג בעומר – יום קדוש לישראל במלון מסוים בעיירה "גאלנץ"... כשחזרה האשה לביתה ומסרה לבעלה את כל דברי הרבי, אחזו פחד ורעדה, ומיד נעתר לבקשתה והסכים לנסוע לפרימשלאן.

נתן שמעון חשש מתגובתם של חבריו הרעים, איך יפרשו את נסיעתו לצדיק, ומאיך גיסא היה חייב לתת להם הסבר לפשר העדרתו בימים הבאים. על כן הודיע לחבירו, שהוא עומד לנסוע למספר ימים ללעמברג. כשהגיע למעונו של הרבי בפרימשלאן, הושיט לו הרבי את ידו לשלום ושאל לשמו? בראש מורכן השיב להרבי, קוראים לי נתן שמעון בן רבקה רייזל. המשיך הרבי ושאל מהיכן אתה? וענה מעיירה "שאץ" עיירה הסמוכה לטשערנוביץ. הרבי המשיך ושאל איך הגעת לכאן? וענה: "הגעתי במיוחד לפרימשלאן לבקש ברכה, הנה זה מספר שנים רב שעדיין לא נושענו בזרע של קיימא, ועל כן באתי לבקש ברכה לישועה. ובתוך הדברים הניח על שולחנו של הרבי פדיון נפש בסכום כסף גדול.

נענה הרבי מאיר מפרימשלאן ואמר: "מאיר'ל לא אומר שקר, ולא אוהב שאומרים שקר". מאיר'ל רואה, שלא נסעת לפרימשלאן, אלא ללעמברג. והושיט לו חזרה את פדיון הנפש, ואמר לו: חזור לביתך, ובפעם הבא כשתרצה לבוא לכאן, אל תתבייש מחברך, ותאמר להם מפורש שאתה עומד לנסוע לפרימשלאן.

נתן שמעון נותר המום למשמע אוזניו, לראות במוחש את רוח קדשו של הרה"ק רבי מאיר מפרימשלאן, איך שיודע ורואה את כל מה שעבר עליו. בפנים נפולות ומבוישות עזב את חדרו של הרבי ונסע הביתה. לאחר מספר ימים תכנן את נסיעתו שוב, וניגש לחבירו ומכיריו והודיע להם מפורשות, שהוא עומד לנסוע להרבי מפרימשלאן. החברים צחקו עליו שפתאום נעשה חסיד ונוסע להרבי... לקראת שבת פרשת עקב הגיע נתן שמעון לפרימשלאן.

צפרא דשבתא תפלת שחרית בבית מדרשו של הרבי, נתן שמעון עומד לו בפנת מערב ביהמ"ד, הרבי רבי מאיר מפרימשלאן עולה לבימה לקריאת התורה, הרבי בעצמו הבעל קורא ומכבד העליות, והנה נשמע קולו של הרבי "ויעזור ויגן ויושיע לכל החוסים בו" יעמוד... נתן שמעון בן... ישראל במקום כהן. הרבי העלה את נתן שמעון לעליה הראשונה, והחל לקרוא בתורה. והנה כבר הספיק לקרוא שלושה פסוקים. בהגיעו לפסוק השלישי, הרים הרבי את קולו, "ברוך תהיה מכל העמים לא יהיה בך עקר ועקרה ובבהמתך". ובזה סיים הרבי את העלייה של במקום כהן.

רבי מאיר'ל פתח ב"מי שברך" וכשהגיע לומר "בעבור שיתן"... הפנה את מבטו למיודענו, נתן שמעון רצה לנקוב בסכום נכבד, אבל לפני שהספיק להוציא מפיו את הסכום, הרבי המשיך ואמר "בעבור שנדר לעזור לישראל", הרבי תפש בזרועותיו הקדושים את נתן שמעון, והחל לנענע אותו כנענועים של לולב... ובקול שאגה צעק: אתה יודע מה הפירוש "ישראל", "כי שרית עם אלקים ואנשים ותוכל", את "הישראל" הזה שנלחם עם המלאך היצה"ר לו צריך לעזור... ושוב חזר ואמר תזכור לעזור "לישראל".

בתקופת השנה נתן שמעון ואשתו חבקו בן. והנה כשהגיעו העסקנים לנתן שמעון וביקשו ממנו לעזור להרבי רבי ישראל מרוז"ן, נזכר בכל המעשה שהיה עמו, ונזכר בהבטחה בעבור שיעזור לישראל... ובזה נרתם מיד, והיה שליח טוב להצלת הרוז"ן, להבריחו לגבול מבטחים.

העיקר הוא ההשקעה [האמנתי ואדברה]

רבי נתן צבי פינקל זצ"ל יצא למסע גיוס כספים בארה"ב לטובת ישיבתו הקדושה - ישיבת 'מיר'. יהודים רבים ביבשת אמריקה ניצלו את ההזדמנות לפגוש את אחד מגדולי ישראל, להתייעץ ולהתברך.

בין הממתינים עמדו זוג הורים. בנם, בחור כבן שבע עשרה, היה אולי בחור טוב, אך כזה שלא שרד במסגרות הלימוד השונות בהם שהה עד כה. ניסה בְּכֵה ובכה ולבסוף מצא את עצמו מעביר את זמנו בבית הכנסת הסמוך לבית. בצר להם פקדו ההורים את מעונו הזמני של רבי נתן צבי לבקשת עצה. "תשלחו אותו אלי!" הפתיע אותם רבי נתן צבי.

באומרו 'אלי' התכוון כי הוא פורש את חסותו על בנם, וכי הבחור יעבור ללמוד בישיבת מיר בירושלים! ו-לא, להורים הללו לא היה כל קשר אישי קודם עם רבי נתן צבי, והם עמדו נדהמים מן ההצעה מרחיקת הלכת". נשתדל לעשות אתו משהו " הצטנע רבי נתן צבי...

הבחור נכנס לישיבת מיר, וההורים המתנינו לשמוע נפלאות. התקדמותו של הבחור הייתה איטית ומייאשת, אך יום אחד זה קרה: בימי שישי היה רבי נתן צבי מוסר 'ועד' מוסרי מיוחד בביתו. כמובן שלא הייתה חובה להיכנס ל'ועד', ומיודענו לא מצליח לשחזר איך הוא בכלל נגרר פנימה; מישהו משך אותו פנימה, והוא מצא את עצמו מול עיניו הדולקות של ראש הישיבה. הרב דיבר על תורה, שקידה ואהבת תורה. באותו ועד התמקד בתוכנית שלו אודות הקפדה על לימוד במשך 12 שעות ביממה - לא פחות! אך מה שתפס את לבו של הבחור יותר מכל, היה סיום דבריו של הרב: "מי שייגש אלי בשבוע הבא עם רשימה של 12 שעות הלימוד היומיות שלו - יקבל אלף שקלים!" החיים בירושלים גזלו מהבחור כסף - יותר ממה שהיה לו', אלף שקלים? - רעיון מצוין! אבל, הרי לא למדתי בחיי יותר משעה אחת רצופה!... - נכון. אבל זה רק לשבוע אחד! 'בשבת הקרובה צבר שעות שינה שיספיקו לו לכל מה שיחסיר בשבוע הקרוב... ביום ראשון 'על הבוקר' תפס הבחור את מקומו בבית המדרש. שלב זה דווקא עבר עליו בקלות, סידרו לו חברותא עם אברך נפלא, והעסק זרם. ביום השני כבר היה קשה. חברים לשעבר לגלגו על 'הצדיק' החדש... אך האברכים שהקיפו אותו חיזקו ועודדו אותו מאוד. ביום השלישי כבר עמד על סף שבירה. הנפש שלו לא היתה בנויה לכזו כמות של שטייגען (לימוד עמוק)... הגב כאב והעיניים צרבו מעייפות. עם סיום סדר א' הגיע הנקודת השבר, אך הדבר היחיד שהחזיק אותו היתה העובדה שחצי שבוע כבר מאחוריו!

היום השישי. ברגליים כושלות מעייפות גלש לביתו של רבי נתן צבי, הסמוך לישיבה. 'אני לא יודע אם הראש ישיבה יאמין לי או לא, אבל את האמת אני חייב להגיד: "למדתי השבוע שתיים עשרה שעות מידי יום ביומו!" רבי נתן צבי אסף את מחלתו ורעידותיו, התייצב מלוא קומתו ונשק לבחור על לחיו, נשיקה חמה מלב אוהב. תיכף גם הגיש לו אלף שקלים במזומן. נרגש כולו עזב הבחור את הבית, וסיפר לכל מכריו: כאן, על הלחי הזו, נשק לי הראש ישיבה! כאן!!! (למרבה הפלא הוא כלל לא הזכיר את אלף השקלים שהפכו לשוליים לעומת הנשיקה החמה.)!

הבחור לא המשיך ללמוד שתיים עשרה שעות ביממה, אך בהחלט התייצב. מאז השתדל להשקיע את כוחותיו בלימוד, לעלות ולהתעלות. כעבור שנתיים החליט - כרוב חבריו - לעבור ללמוד בישיבת 'לייקווד'. לפי הנוהל הקבוע, הוא הוציא המלצה מוכנה ממשרד הישיבה, וניגש עמה לבית ראש הישיבה. בדרך כלל היה רבי נתן צבי מוסיף איזו מילה לפני חתימתו, אך הבחור הזה לא שמר על קשר עקבי עם ראש ישיבה, ולכאורה לרבי נתן צבי לא היה הרבה מה להוסיף. נכון. הנשיקה החמה הייתה ה'סטארטר' שלו, אך זו לא היתה סיבה שראש הישיבה יעניק לו כעת יחס מיוחד.

להפתעת הבחור, שלף רבי נתן צבי עט וכתב: "לכבוד הגאון רבי מלכיאל קוטלר שליט"א, כזו עליה שראיתי אצל... לא ראיתי מזה זמן רב! נתן צבי פינקל". מסתבר כי הבחור לא שכח את הנשיקה - אך גם רבי נתן צבי לא שכח את הבחור - לצד אלפי התלמידים האחרים. רבי נתן צבי ידע, כי למרות שלא מדובר במצטיין הישיבה - הרי שביחס להשקעה האדירה שהשקיע אותו תלמיד, ניתן לומר עליו ש"כזו עליה לא ראיתי מזה זמן רב...!" עם המכתב המיוחד ניגש הבחור לאחד האברכים - שהכיר אותו מתחילת דרכו... הבחור הציג את המכתב ופרץ בבכי נרגש וקורע לב. בהמשך דרכו זכה לשידוך טוב, וכיום הוא פועל בשדה החינוך בארה"ב.

הרופא שהגיע (וקראת לשבת עונג)

שח הגאון רבי אליעזר טורק שליט"א: סיפור נפלא שמעתי מבנו של הגאון רבי מרדכי שוואב זצ"ל, אחד האחים הצדיקים לבית משפחת שוואב מגרמניה, אשר גלו למקום תורה – בישיבות ליטא המפוארות לפני שנות המלחמה:

בעת שלמד רבי מרדכי בישיבת קמניץ, אצל מרן הגאון רבי ברוך בער ליבוביץ זצ"ל, בעל ה'ברכת שמואל', הוא החל לסבול נוראות מכאבי ראש חריפים וקשים אשר לא נתנו לו מנוח.

הייסורים הלכו ותכפו, הלכו וגברו, ולאחר התייעצות עם רבני הישיבה, החליט הבחור לשוב לביתו בגרמניה, לדרוש שם ברופאים, שנודעו כמומחים וכמקצועיים. לפני שעזב את הישיבה נכנס להיפרד מרבו רבי ברוך בער, שהורה לו לא לנסוע. "השאר כאן ללמוד", אמר לו, "ומהשם יתברך תגיע ישועתך".

לאחר כמה ימים הלכו מספר בחורים בישיבה בשבילי העיירה הקפואים והמכוסים בשלג, מהרהרים בלימוד, ובעודם פוסעים לפתע שמו לב כי מתחת לערימת שלג גדולה בפינת הרחוב, נראית דמות אדם. הם התקרבו והתבוננו, ואכן – איש לא מוכר שכב בקור הקפוא כשהוא על סף מוות. מיד נישא האיש לישיבה, שם השכיבו אותו על יד התנור החם וחיכו שתשוב לו הכרתו.

כשהתאושש האלמוני ופניו הפשירו, זיהה אחד הנוכחים במי מדובר.

"הוא רופא מומחה שגר בעיירה הסמוכה", לחש הלה לחבריו. "ידוע כאן בעיירה כי לאחרונה רופא זה לקה במחלת השכחה, עיתים בריא ועיתים שוטה, ובזמן שלא חש בטוב הוא נוהג להסתובב בלילות הקפואים למרחקים ארוכים בלי לדעת לאן הולך. אבל עדיין נחשב לרופא מבוקש ואמין מצד ניסיונו ומיומנותו".

רבי מרדכי שמע, וראה בחוש את מהלך ההשגחה העליונה; הרי אילו היה מבקש להתקבל אצל הרופא לביקור פרטי, היה עולה לו הדבר הון תועפות.

לאחר שהרופא חזר לעצמו, ניגש אליו רבי מרדכי ושאלו האם יוכל לעזור לו בעניין כאבי הראש הנוראים שפוקדים אותו.

הרופא נענה בחיוב ומיד בדק אותו, טיפל בו במסירות וריפאו לחלוטין ממחלתו, ומאז ועד סוף ימיו לא לקה רבי מרדכי שוב במיחוש זה.

"אבי מורי זצ"ל", סיכם הבן ואמר, "היה מתפעל הן מברכתו של הצדיק, והן מנקודה זו של 'על פי השם יסעו': הוא הטיל את יהבו על הבורא יתברך, ואכן הוא סובב שיבוא אליו הרופא עד לישיבה וירפא אותו. הקדוש ברוך הוא מוביל אותנו בדרך הנכונה, ואנחנו צריכים רק לא להפריע."

הרופא של הנקבים נקבים [גודל מעלת הברכות]

תלמיד חכם ישב ולמד ותוך כדי הלימוד אחז בידו עט וגירד באוזנו. הוא היה כ"כ שקוע בלימוד, שלא שם לב שהכניס את העט עמוק מידי, ופגע בעור התוף. זמן מה לאחר מכן, הוא התחיל להתלונן שהוא לא שומע טוב באוזן אחת. הלך לרופא, עשו בדיקות וגילו שעור התוף נפגע. הרופא נתן לו תרופות אבל כל התרופות לא עזרו. על מה שארע לאחר מכן מספר אותו תלמיד חכם:

ניסתי עוד ועוד רופאים ותרופות אבל לא רק שהמצב לא השתפר אלא שהפסקתי לשמוע באוזן ההיא. הלכתי למומחה בתחום של אף אוזן וגרון והוא שלח אותי לבדיקות יסודיות, וכשהתקבלו התוצאות אמר לי: "אני יכול לתת לך קורטיזון, אבל אין כמעט סיכויים שזה יעזור. שום דבר לא יעזור לפי דעתי, אוזן אחת הלכה". באותו רגע התעוררתי "נזכרתי שיש לי רופא אחר". אמרתי לרופא הבכיר, "והוא יכול לעזור לי בלי שאקח קורטיזון". הרופא הביט בי בתמיהה "מי הרופא ? ניסתי להתחמק "אני חושב שאתה לא מכיר אותו". "אולי אני לא מכיר, אבל זה לא צריך להפריע לך לומר לי את השם שלו" "... בסדר, אם אתה רוצה לדעת אשמח לספר לך מיהו הרופא הזה".

הסברתי לו שקבלתי על עצמי לברך "אשר יצר בכוונה", ובכל פעם שאומר אשר יצר ואגיע למילים "נקבים נקבים", אני אנשק את האוזן כמו שמנשקים תפילין, כמובן שאצטרך לנשק ע"י היד, כי הפה לא יצליח להגיע אל האוזן. לא התפלאתי כשהרופא הסתכל עלי כמי שאיבד את דעתו. עשיתי כפי שקבלתי על עצמי, אמרתי "אשר יצר" בכוונה מתוך הכתב, בכל פעם כשהגעתי ל"נקבים נקבים" נשקתי את האוזן. כך עשיתי במשך שבועיים וב"ה התחלתי לשמוע באוזן.

מאחר והיה לי תור לאותו רופא בכיר, הלכתי אליו, הוא קיבל את פני בחיוך "נו, מה הרופא של הנקבים עזר לך?" ועוד איך שעזר לי, אמרתי לו. אחרי שהוא בדק אותי הוא נעשה חיוור ואמר: "אני רואה באוזן שלך פלאים!" עניתי לו מיד "נכון, הקב"ה הוא מפליא לעשות". אבל זה עדיין לא הסוף של הסיפור. מספר הרב גרינוולד שליט"א: לאחר ששמעתי את הסיפור הזה מאותו תלמיד חכם, סיפרתי אותו בדרשה שדרשתי, הדרשה הוקלטה וחולקה לכל המשתתפים.

לאחר תקופה קצרה אחד מהאנשים ששמעו את הדרשה נכנס לביתו, ולהפתעתו מצא את אשתו מנשקת את הפרקים שלה. הסתכלתי עליה כאילו היא השתגעה. אמנם אשתי סבלה הרבה מכאבים ומבעיות בפרקים, אבל מה פתאום לנשק את הפרקים? ענתה לי, הקשבתי לקלטת שהבאת, שמעתי שהקב"ה הפליא לעשות וריפא לאדם ההוא את האוזניים, אז אני מבקשת ממנו שיפליא גם לעשות לי וירפא לי את הכאבים בפרקים. "אשתי הקפידה לברך בכוונה את ברכת "אשר יצר" ונשקה את הפרקים, ולאחר זמן לא רב חלפו כל כאבי הפרקים שעד אז הציקו וייסרו אותה מאד מאד.

מטפסים ונופלים (וקראת לשבת עונג)

הגאון רבי אריה שכטר זצ"ל סיפר על פגישתו המיוחדת עם מרן ה'חזון איש' כשבועיים לפני פטירתו. 'כשהגעתי לבית מרן – 'מספר ר' אריה – 'מצאתי את דלת הכניסה נעולה. החלטתי לנסות את מזלי דרך החלון שהיה בחצר הבית. כשהגעתי לחלון נפגשו עיני בעיני מרן החזון איש ששכב באותה עת על מיטה במרפסת ביתו. הביט בי החזון איש ושאל: 'מי זה? אריה?!', 'כן' – עניתי, והוספתי שדלת הכניסה סגורה ואינני יכול להיכנס אל הבית.

'החזון איש הציע לי שאטפס דרך המרפסת ואכנס. מיד עשיתי כהצעתו וניסיתי לטפס דרך המרפסת, אלא שבגדיי נתפסו במרפסת, והקשו עלי את מלאכת הטיפוס. וכך כמה פעמים טיפסתי ובגדיי שוב נתפסו בגדר התיל שהייתה כרוכה סביב מעקה המרפסת, וכל אותה עת החזון איש מביט בניסיונותיי הרבים להיכנס את ביתו הקדוש. בשלב מסוים אמר ה'חזון איש' בנעימות מיוחדת שכה הייתה אופיינית לו, 'אריה! צריך לזכור שכאלה הם חייו של יהודי עלי אדמות, מטפסים ונופלים, מטפסים ונופלים, ועוד פעם מטפסים ונופלים, ועוד פעם... ומי שרוצה באמת להגיע אל המטרה, יגיע ויגיע...'.
ובעניין זה מסופר שבחור אחד בא אל מרן הסטייפלער זצ"ל, והתאונן בפניו: 'רבה! אני נכשל מאד, ויש לי הרבה נפילות' שאל אותו הסטייפלער: 'ולפעמים אתה מנצח?', המשיך אותו בחור בטון המתלונן: 'אבל אני נכשל הרבה פעמים'. ושוב שאל אותו הרב: 'אבל לפעמים אתה מנצח?'

אך הבחור כלל לא ענה על שאלתו של הסטייפלער וחזר על מצוקתו: אבל הרב, כישלונותיי רבים מהצלחותיי!

גם הפעם לא שת הסטייפלער למצוקתו של הבחור, ושוב שאל אותו: 'לפעמים אתה גם מנצח?'

או אז ענה לו הבחור: 'כן, הרב! לפעמים יש לי גם ניצחונות'. 'אם כן' – אמר לו הסטייפלער – 'לך בכווחך זה, תתעודד מהניצחונות, ואל תשבר מהנפילות.'